

Levi Coermann Nygaards tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen

Taler

Levi Coermann Nygaard
Deltager i Røst og LGBT+
Ungdoms taleskole

Dato

17. juni 2021

Sted

Regnebuepladsen,
København

Omstændigheder

Taleskolen Røst og LGBT+ Ungdom lavede i foråret 2021 et forløb i talekunst, der kulminerede med et offentligt talearrangement på Regnebuepladsen i København.

(Jeg eksisterer ...)

Jeg holdte denne her tale for første gang for 2 uger siden. På det tidspunkt var det kun min mor og min kæreste, der vidste det, jeg vil fortælle nu.

Næsten hver dag, når jeg vågner, så går der ikke mere end 10 sekunder, før ubehaget kommer.

Ubehaget over, at min brystkasse ikke er lige så flad som andre mænds.

Ubehaget over, at min krop ikke ser lige så stærk ud som andre mænds.

Ubehaget over, at min stemme ikke er lige så dyb som andre mænds.

Nogen af jer står/sidder måske og tænker: "Hvorfor bruger du så meget tid på at sammenligne dig selv med andre mænd?"

Det gør jeg, fordi jeg er en mand. Det kan godt være, at jeg ikke blev tildelt det køn ved fødslen. Men gør det, at jeg er mindre en mand?

Mange vil desværre svare ja til det spørgsmål. Det ved jeg. Det er netop også derfor, at jeg har ventet så længe med at sige dette højt:

"Mit navn er Levi, jeg bruger pronominerne han/ham (og de/dem). Og jeg er

transkønnet".

Det føles befriende at sige højt. Men samtidig gør det mig også bange.

Bange, fordi jeg ved, at hård kamp venter mig.

Bange, fordi jeg ved, at der eksisterer transfobi – ligemeget hvor jeg er.

Bange, fordi jeg nu skal lære de nye regelsæt og normer, jeg nu bør leve op til som mand.

Det er ikke noget, vi snakker om så tit – altså normerne mænd skal leve op til.

Alligevel er det en af de ting, som har holdt mig tilbage fra at springe ud.

Forventningerne til, hvordan en "rigtig" mand bør opføre sig.

Forventningerne til, hvad en "rigtig" mand bør kunne.

Forventningerne til, hvordan en "rigtig" mand bør se ud.

Forventningerne har fyldt meget. Men det er ikke kun forventningerne, der har fyldt. Den giftige maskulinitet, som desværre fylder alt for meget i nogle kredse, har holdt mig tilbage fra at gøre krav på den kønsidentitet, jeg i dag tør gøre krav på.

Første gang jeg følte mig som en af drengene, var før jeg overhovedet vidste, at jeg er en dreng. Det var det første halve år af min gymnasietid, og jeg blev accepteret i drengegruppen, fordi jeg, ligesom dem, var tiltrukket af piger. Snakken gik, og hurtigt opstod der en konkurrence om, hvem der havde været sammen med flest piger. Eller ... det var ikke sådan, det blev snakket om. Det var noget med at kalde piger for "erobringer" eller at sammenligne "bodycount", som de kaldte det. Det var ikke et fællesskab, jeg kunne identificere mig med.

Det har været fællesskaber som dem, der har fået mig til at tænke – jeg kan ikke være en mand. Jeg er ikke ligesom dem. Jeg var bange for, at der ikke var andre måder at være mand på, end den jeg havde mødt i min lille hjemby. Det var også den type af maskulinitet, der gjorde, at jeg i første omgang sprang ud som non-

binær, fordi jeg simpelthen var bange for, at manderollen ikke var bred nok til at rumme mig.

Nu er jeg træt af at være bange

Og træt af alle ting, som jeg tænker, jeg bør leve op til

Som transmand bør jeg ikke noget som helst

Der er mange måder at være mand på – og det du står og kigger på – er en af dem.

Og jeg er ikke alene om at opleve at have en anden kønsidentitet, end den jeg blev tildelt ved fødslen.

I Danmark estimerer man ifølge projekt SEXUS, at cirka en halv % af befolkningen er transkønnet. Det kan lyde af lidt, men det svarer til cirka 31.500 mennesker.

Jeg kan på ingen måde tale for alle transpersoner i Danmark, men tallene snakker sit tydelige sprog. Vi mistrives i stor stil. Ifølge samme undersøgelse, som jeg nævnte tidligere, er selvmordsforsøg blandt transpersoner 8 gange hyppigere end for ikke-transpersoner.

For mig skyldes mistrivelsen den fremmedgjorthed, vi som transpersoner bliver mødt med i det offentlige rum.

De mange blikke fra fremmede, der ikke forstår, at tildelt køn ved fødslen og kønsidentitet ikke er lig med hinanden.

Den frygt, der er for det nye og anderledes, der gør, at jeg konstant undskylder for min egen eksistens.

Den evige snak om, at der er jo egentlig ikke så mange transpersoner i Danmark, så hvorfor snakker vi overhovedet så meget om det?

Afslutning

Jeg eksisterer,

jeg har ret til at være her

Og jeg fortjener at være her

Vi eksisterer

Vi har ret til at være her

Og vi fortjener at være her

TRANS RIGHTS ARE HUMAN RIGHTS!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale, Regnbuebevægelsen

Relateret

Mika Sørensens tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen
17. juni 2021

Kawsar A. Mohamuds tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen
17. juni 2021

Alberte Back Schmidts tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen
17. juni 2021

Aslak Christiansens tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen
16. juni 2021

Emily Olander Christiansens tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen
17. juni 2021

Mads Martin Rørdam Madsens tale ved LGBT+ Ungdom på talerstolen
17. juni 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/levi-coermann-nygaards-tale-ved-lgbt-ungdom-paa-talerstolen>